

ban, 1917 okt. 5-én, szerepelt a Nemzeti Színházban, a „Dada” c. darab bemutatóján. 1918-ban elvégezte a Színházakadémiát és ez év március 20-án a „Figaro házasságá”-ban és máj. 8-án az „Egér” Márta szerepében keltett fel-tűnést tehetségével. 1918 jul. havában Faragó Ödön kassai színházgázgató társulatával a „Nagymama” Márta szerepében mutatkozott be, nagy sikerrel, mint a kassai Nemzeti Színház szerződött tagja. 1920 márc. 20-án Ruth szerepében (a „Szerellem vásárá”-ban) mutatkozott be, mint a Vígszínház szerződött tagja. 1920 jun. 26-án férjhez ment Kerpely Jenő gordonka-művészhez és ezután visszavonult a színészet-től.

(dr. F. F.)

Taps. A tetszésnek hangos kifejezési módja. A T-ot már ősidóktól fogva ismerték. „A régi rómaiak a közép ujjat a hüvelykre csattintották, ez a tetszésnek legcsekélyebb s legkevésbébbé hizelkedő jele volt. Ha a jobb kéz minden ujjával a bal tenyér lapjába csapkodtak, már nagyobb kijelzés volt. Ez mintegy oly forma hangot adott, mint midőn az ember valamely cserépedényt csap össze s innét származott ezen tapsolási módnak mellékeve: „testas”. Ha mind a két kezét összecsapták, az kétféleképp esett meg: vagy t. i. csak a lapos tenyereket, vagy a befelé homorított markot csapták össze. Amaz „imbrices” nevet kapott s olyforma hangot ada, mint a kuzmara cserépfedeleken, emezt „bom-bus”-nak nevezték s a dongó bugásához hasonlított. E mellett a rómaiak még tógájukat is használták a tetszés kijelzésére, melyeknek alsó végével mint valamely kendővel lobogtatták a tetszés jelét a színjátész felé. Aurelián császár a nép között vászondarabokat osztatott ki, melyet — minthogy ezek tógát nem viseltek — lobogtatniok kellett.” („Honművész”, 1835. 38. szám, Garay János cikke.) 1833 jul. 20-án Megyeri Károlyt Budán a „Rieti vár” c., „romános vitézi játék” jutalomestéjén kitapsolták a játék végén, mire ő — akkori szokáshoz híven — néhány köszönő szót intézett a közönséghez. Kántorné a T-ra nem jött ki soha. 1877 febr. 8-án a Nemzeti Szin-

ház igazgatósága körendeletben megtiltotta, hogy a tagok egymásnak tapsoljanak. (V. ö. Claque. — Fóra! — Kihívás. — Vastaps.)

Tar Csátár. (Zsadányi Alajos), színész, sz. 1836-ban, megh. 1883 március 15-én, Kaposvárott. A 60-as években mint népszínműénekes működött a vidéken s több évet töltött Debrecenben. Később több szindarabot írt és fordított, melyeket vidéken elő is adtak. Majd lemondott a színészetéről, Kaposvárott telepedett le, ahol szintén kedvelték. Ovodája is volt itt. Ugyanott a műkedvelői társaság igazgatójává nevezték ki. „Egy nő vétké” c. Dumas-féle színművet Marczell Gézával fordította. Bem. 1866 jan. 8. Kassán.

Tárai Ferenc, színész, sz. 1884 dec. 24-én, Tápiószelén, Pest m. Spanyol származású, atyja neve: Bun-Dialek, vasuti felügyelő volt. Érettségi után színészakadémiát látogatott, majd 1909-ben elszerződött Győrbe, hol két évig működött. Itt Mezei Béla volt az igazgatója. 1911-ben Kolozsvárra hívták meg, Janovics Jenőhöz, 1912-1913-ban a Magyar Színház kötelékében volt. 1914-ben kiment Berlinbe, a hol mint filmszínész keresett érvényesülési lehetőséget. Közben kitört a háború, mire neki is be kellett vonulnia és az egész háború alatt szolgálta hazáját. 1919-ben újra Kolozsvárra ment, — 1924 január 1-től a Renaissance Színház tagja volt, ahol január 20-án mutatkozott be a „Buzakalász”-ban. Ugyanakkor a Belvárosi Színházhoz is szólott a szerződése. — 1928 szeptember 8-án újra fellépett a Magyar Színházban, Egyed Zoltán „Az égő szoknya” c. színmű dr. Wellenburg orvostanár szerepében. 1931-ben a szegedi színház tagja. Főbb szerepei: Hamlet, Othello, Petruccio, (Makrancos hölgy), Bánk bán, Ádám, Konstantin (Bizánc), A katoná (Az ismeretlen katoná), Claud Vallée (A Szerellem és Halál játéka), Sámson Béla (Terike), Lavalette (Asszonyáldozat), Aimássy (Hotel Imperial) stb.

Tarantella: szédítő gyors 3+3 : 8 ütemű olasz tánc. Nevét vagy tarentumi